

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Mojmíra Putny a JUDr. Jiřího Doležílka v právní věci žalobce [redacted], narozeného dne [redacted] bytem v [redacted] zastoupeného [redacted] advokátem se sídlem v [redacted] proti žalované [redacted] se sídlem v [redacted] IČO [redacted], zastoupené [redacted] advokátem se sídlem v [redacted], o určení diskriminačního jednání žalované a zaplacení 2.427.390 Kč, vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 11 C 120/2011, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. února 2017 č.j. 16 Co 128/2016-555, takto:

I. Dovolání žalobce **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22.2.2017 č.j. 16 Co 128/2016-555 není přípustné podle ustanovení § 237 o.s.ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (k otázce možnosti zkoumat důvody skončení pracovního poměru, nepodal-li zaměstnanec žalobu na neplatnost výpovědi, tj. jestliže dodatečně namítá, že důvody skončení pracovního poměru byly simulované, srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.3.1997 sp. zn. 2 Cdon 475/96 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.11.2006 sp. zn. 21 Cdo 2740/2005, k pojmu diskriminace a diskriminačních důvodů srov. např. právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11.11.2009 sp. zn. 21 Cdo 246/2008, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 108, roč. 2010, nebo v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2012 sp. zn. 21 Cdo 4586/2010, rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5.6.2007 sp. zn. 21 Cdo 612/2006 a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16.1.2015 sp. zn. 21 Cdo 1165/2013; k zásadě rovného zacházení při odměňování za práci porovnáním jen se zaměstnanci vykonávajícími stejnou nebo rovnocennou práci srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6.8.2015 sp. zn. 21 Cdo 3976/2013, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35, roč. 2016, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.5.2016 sp. zn. 21 Cdo 2863/2015 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.12.2016 sp. zn. 21 Cdo 436/2016) a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

V části, v níž žalobce v dovolání uplatnil jiný dovolací důvod, než který je uveden v ustanovení § 241a odst. 1 o.s.ř. (nesouhlasí-li s hodnocením důkazů a se skutkovými zjištěními, na nichž odvolací soud založil své právní posouzení věci, že v jednání žalované

nespatřuje diskriminaci žalobce, ani porušení rovného zacházení se zaměstnanci), dovolání trpí vadami, pro které nelze v dovolacím řízení pokračovat.

Nejvyšší soud České republiky proto dovolání žalobce podle ustanovení § 243c odst. 1 věty první o.s.ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se nezdůvodňuje (§ 243f odst. 3 věty druhé o.s.ř.).

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 21. srpna 2017

JUDr. Zdeněk N o v o t n ý v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Sandra Dufková